

INGENIØREN Elise

Lucy Stevenson Ewell

(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Kenya.

»Elise, vågn op,« sagde mor. Elise stønnede og vendte sig om på den anden side. Hun ville gerne sove videre.

Hun lukkede øjnene i et minut mere. Så tænkte hun på sine venner i skolen og de ting, hun ville lære derhenne. Endelig kravlede hun ud af sengen for at bede sin morgenbøn.

»Kære himmelske Fader,« bad hun, »tak for en ny dag. Hjælp mig med at komme i skole til tiden. Hjælp mig med at lære og være sød mod andre. I Jesu Kristi navn. Amen.«

Klokken var 4:00 om morgenen, og det var stadig mørkt udenfor. Elises skole lå meget langt væk. Det er derfor, hun skulle så tidligt op. Men hun vidste, at læring var vigtigt. Desuden var hun nødt til at gå i skole, hvis hun gerne ville være ingeniør en dag.

Før hun tog af sted, snuppede Elise sin skoletaske og nogle chapati til morgenmad. Hun spiste fladbrødet færdigt, mens hun ventede på bussen.

Da bussen kom, tittede solen frem over bygningerne i det fjerne. Elise steg om bord og fandt sin plads. Hun kiggede ud ad vinduet

og tænkte på, hvordan det ville være at være ingeniør. En dag ville hun bygge maskiner, for at kunne hjælpe folk.

Da hun steg af bussen, var der stadig et stykke at gå for at komme til skolen. Hun tjekkede, hvad klokken var, og begyndte at løbe. Hun måtte ikke komme for sent.

»Velkommen klasse,« sagde tante Claudia. »Tante« var det, de kaldte deres lærer. »I dag skal vi lære om brøker.«

Elise rettede sig straks op i stolen. Hun elskede matematik.

Men da tante Claudia skrev ligningen på tavlen, følte Elise sig forvirret. Hun kiggede i sin matematikbog og så på sine noter. Tallene gav ingen mening.

»I skal lave opgaven på side 42 færdig til i morgen,« sagde tante Claudia. »I kan bruge resten af timen til at arbejde på den.«

Elise skrev det første regnestykke ned. Hun begyndte at regne på det, men så gik hun i stå. Hun sukede. Måske kunne hendes ven Jessie hjælpe.

»Jessie,« hviskede Elise. »Kan du hjælpe mig med det første regnestykke?«

Jessie rystede på hovedet. »Jeg prøver at blive færdig med mine lektier, før timen slutter.«

Elise rynkede panden. Hun vendte sig mod sin ven Miguel. »Ved du, hvordan man skal regne det første regnestykke ud?« spurgte hun.

Men Miguel havde også for travlt. »Beklager,« sagde han og fortsatte med at arbejde.

Elise fik ondt i maven. Hun var normalt så god til matematik.

Måske er jeg ikke klog nok, tænkte Elise.

Da Elise kom hjem, var det mørkt igen. Hun var træt. Og hun skulle stadig lave lektier.

Elise begyndte på regnestykket igen. Men hun kunne stadig ikke regne det ud. Tallene gav hende hovedpine. Måske kunne hun alligevel ikke blive ingeniør.

I samme øjeblik satte Elises storesøster Emma sig ved siden af hende. »Er du okay?« spurgte hun.

Elise stønnede. »Jeg kan ikke finde ud af de her regnestykker. Alle de andre i klassen kan. Jeg er bare ikke klog nok.«

Emma lo. »Du er klog!« sagde hun. »Når noget er svært, betyder det ikke, at du ikke er klog. Det betyder bare, at du skal øve dig noget mere. Vis mig, hvad du arbejder med. Jeg kan lære dig det.«

Elise viste hende ligningen, og Emma begyndte at skrive tallene ned. Efter et par minutter begyndte det alt sammen at give mening.

Elise tog blyanten fra Emmas hånd og gjorde regnestykket færdigt.

»Du kan jo godt!« sagde Emma. »Bliv ved med at øve dig. Hvis du går i stå, kan jeg hjælpe dig.«

Elise følte sig varm indeni, da hun begyndte på det næste regnestykke. Vor himmelske Fader havde besvaret hendes morgenbøn og hjulpet hende med at lære. Hun var taknemmelig for, at han havde givet hende en tålmodig storesøster, der kunne forklare hende, hvordan man skulle gøre. Med hjælp fra vor himmelske Fader og hårdt arbejde kunne hun godt blive ingeniør en dag. ●

